

80. møde.

Søndag den 14. maj kl. 19.

Formanden: Den på dagsordenen opførte sag kan kun med tingets samtykke behandles i dette møde, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Man gik da til:

Første behandling af forslag til lov om afgørelse af de mellem visse organisationer af arbejdsgivere og arbejdere bestående uoverensstemmelser.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1715, fremsættelsen i tidenden sp. 3704).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Per Hækkerup: Når jeg på mit partis vegne giver tilslutning til det fremsatte lovforslag, sker det uden glæde. Mit partis principielle standpunkt er velkendt. Socialdemokratiet mener, det er bedst, hvis arbejdsmarkedets parter selv kan ordne deres overenskomstforhold. Vi tror, at det i det lange løb giver de mest tilfredsstillende forhold på arbejdsmarkedet. Vi har derfor kunnet give fuld tilslutning til den holdning, regeringen har indtaget i den nuværende overenskomstsituation, den holdning, som kom til udtryk i den erklæring, som den højtærede statsminister på regeringens vegne afgav her i tinget i november måned, en erklæring, hvori regeringen for sit vedkommende udtrykte forventning om, at parterne på arbejdsmarkedet ville løse deres mellemværende ved forhandling, og forventning om, at parterne, såfremt det skulle komme til konflikt, da selv ville finde en afslutning på konflikten. Det er denne holdning, som har fundet udtryk i den højtærede statsministers utrættelige forsøg på, hver gang forhandlingstråden var bristet, da atter at knytte den.

Vi finder, at den højtærede statsminister har haft held til ved gentagne lejligheder

at få sat nye forhandlinger i gang. Det lykkedes vedrørende overenskomsterne inden for jernindustrien, hvor resultatet som bekendt blev, at der blev udarbejdet et nyt mæglingsforslag, et mæglingsforslag, som ved den efterfølgende afstemning blev vedtaget af begge parter. Det lykkedes også, for så vidt angår transportgruppen, hvor der ligeledes — så vidt vi har forstået — efter besværlige og langvarige forhandlinger blev stillet et nyt mæglingsforslag, der på tilsvarende måde som for jernindustriens vedkommende ved den efterfølgende afstemning blev godkendt af transportgruppens arbejdere, men forkastet af gruppens arbejdsgivere. Vi bestrider naturligvis ikke, at det er arbejdsgivernes ret at forkaste et stillet mæglingsforslag; men det er vel nok et spørgsmål, om de har gjort samfundet nogen tjeneste ved denne forkastelse. Jeg tror, de fleste vil have deres velbegrundede tvivl derom.

Regeringens linje i overenskomstsituationen har altså været forhandlingens, og denne linje har i betragtelig grad båret frugt. Situationen er jo den, at hvis arbejdsgiverne på transportområdet havde vedtaget mæglingsforslaget, ville vi faktisk fra i morgen ikke have haft nogen konflikt løbende. Det gælder jo, at på det tilbageværende område, landbrugsområdet, stemmes der i disse dage for en del af gruppens vedkommende, medens vi netop i dag har fået meddelelse om, at slagterierne og slagteriarbejderne har vedtaget mæglingsforslaget for deres område, og vi ligeledes — og det tror jeg man har lov til at tage som et udtryk for ønsket om, at nu må konflikterne bringes til ophør — har fået meddelelse om, at man på landbrugsområdet er nået til enighed om, at den løbende strejke suspenderes, medens der stemmes. Der er hermed vist en imødekommenhed over for ønsket om at nå til fred på arbejdsmarkedet, som jeg kun synes vi kan være tilfredse med.

Men i denne situation — hvor vi efter mere end en måneds konflikt med alt, hvad dertil hører af ubehageligheder og spændinger og uro og i ikke ringe udstrækning, i en række tilfælde, voksende bitterhed og modstand mellem befolkningsgrupper indbyrdes — i denne situation, hvor vi er ved at nå til at få dette afsluttet, vælger transportgruppens arbejdsgivere at sige nej og der-